Ч. 120. Второк 13 червня (31 мая) 1905 Рік XV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Норвеґско-шведский спір. — Заходи Рузвельта коло доведеня до мирових переговорів. — Рапорт адмірала Енквіста).

Як доносять з Християнії до. Berliner Tagblatt-у, беруь там тепер гору республиканьскі напрями, які хочуть в Норвеґії завести републику. Вигляди покликаня на норвеґский престол третього сина короля Оскара стають чим раз менші, тим більше що й нарід шведский не радо бачив би покликане одного з Бернадоттих на норвеґский престол. Знов же берлиньский Lokal-Anzeiger має надію на мирне полагоджене спору і доносить також з Християнії: Нинішна зміна стягів на всіх кріпостях і военних кораблях Норвеґії була величавим торжеством. Коли спущено фляґу, давано королівскі сальви, а нові витано народним гимном. Скликаня надзвичайної сесиї шведского сойму поки-що в Норвеґії не надіють ся. Правлячі круги не бачать впрочім в тім ніякої погрози. Також і в Швециї починають поволи розуміти, що лише зірване дотеперішних відносин може довести до спокою на скандинавскім півострові. Загально висказують надію, що король Оскар позволить одному з членів родини приймити норвеґску корону. Европа мусить зрозуміти, що Норвеґія не стремить до ніякої заграничної політики, так що всілякі здогади, немов би она стояла в порозуміню з якою великою державою, суть неправдиві.

Президент Рузвельт, що дуже пильно заходить ся коло доведеня до мирових переговорів, видав дня 8 с. м. в дипльоматичній дорозі слідуюче письмо до японьского і російского правительства: Уважаю теперішну хвилю відповідною, аби в інтересі цілої людскости старати ся о скілько можна причинити ся до спинення тої страшної, кровавої війни. Сполучені Держави звязані як з Японією так і Росиєю приязнию і взаїмної прихильности і длятого живо займають ся судьбою обох держав. Прошу уклінно правительства японьске і російске, аби не лише в їх власнім інтересі, але в інтересі цілого цивілізованого сьвіта, котрого поступ здержує війна, війшли в безпосередні мирові переговори і предкладаю, аби ті переговори були ведені виключно між обома ведучими війну державами. Я є за тим, аби російскі і японьскі повномочники без якогонебудь посередництва зібрали ся в цили розваженя, чи можлива є згода обох держав на мирові услівя. Прошу правительства Японії і Росиї, щоби згодили ся на таке зібране повновластників і я готовий зробити всьо, що буде в моїй силї, аби обі держави могли скористати з моїх услуг при укладаню тимчасового перемиря, при виборі місць і часу з'їзду повновластників. Буду дуже тішити ся, коли мої услуги принесуть успіх, бо єсть моїм сильним стремленем довести до успіху то зібране, котрого вислідом має бути заключене мира, ожиданого горячо цілим сьвітом. — То письмо вислав президент до обох згаданих правительств в четвер пополудни, по попереднім запевненю, що они прихильно єго приймуть. І дійстно, як донесли вчерашні телеґрами, Росия і Японія приймили то письмо і як в Вашинґтонї надіють ся, небавом відбуде ся з'їзд заступників Росиї і Японії. В такий спосіб перший крок до заключеня мира був би зроблений.

Адмірал Енквіст, командант трех російских военних кораблів, надіслав дня 5 с. м. до царя Николая таке телеґрафічне справоздане про цушімску битву. Дня 27 мая о годині 1-ій мінут 45 в полудне російска фльота побачила на півночи поміж островом Цушіма і Котушіма японьску фльоту. Розпочала ся борба. Тактика Японців стреміла до того, щоби російскої фльоти не перепустити до Владивостока. Панцирники стоячі на чолї російскої фльоти підпали під японьский огонь; девять японьских кружляків і один панцирник взяли їх за цїль свого

---

2)

Олекса Бартенєв.

(З російского — І. Петрової).

(Дальше).

Ліза аж зупинила ся, коли близше приглянула ся дитині: ті самі черти, ті самі очи — аж дивно, як она була подібна до Бартенєва.

— То... то син Бартенєва? — спитала несьміливо жінку, що убрала хлопця в кальоші.

— Так, прошу панни — відповіла та — тепер сирота; а як єго отець любив; він був єго одинокою потіхою. Подай тітці рученьку, Льоша — обернула ся нянька до дитини, ставляючи єї на землю.

Ліза взяла Льошу на руки і почала обсипувати поцілуями єго хороше личко. Він притулив ся до неї з любовію і поклав головку на єї рамена.

— Пані мабуть дуже люблять діти? — роздав ся за нею якись голос.

Ліза обернула ся і побачила знакомого її також брата Бартенєва.

— Як він до него подібний і має таке саме імя — сказала она тихо, епускаючи Льошу з рук.

— Тепер буде з ним клопіт; як я можу ним занимати ся, я старий паробок. Буду мусів дати єго до якого виховуючого заведеня.

— До заведеня? — скрикнула Ліза.

— А щож? Гроший не лишило ся ніяких; майже всї ощадности з'їла слабість, ледве лишило ся на заплачене дороги з заграниці для няньки і дитини. Для театральної школи він ще за малий; пізнійше може удасть ся єго там примістити — відповів Бартенєв.

— А коли би я взяла єго до себе? — сказала нагле Ліза.

— Ви? — усьміхнув ся він. — Чи не були ви залюблені в моїм браті? Він мав богато поклонничок, але ще ні одна не заявила охоти взяти на себе той тягар.

Ліза стрепенула ся.

— Коли говорите то поважно — сказала — то з вашої сторони не красно, а коли жартуєте, то мені здає ся, що тут нема ні місця ні причини до жартів.

— Не гнівайте ся, пані, на мене, я не хотів вас обидити. Коли хочете, беріть собі малого, я буду вам за те вдячний.

— Дайте мені вашу адресу; дома поговорю о тім і дам вам завра відповідь. Здає ся мені, що ніхто не буде противити ся мому бажаню.

Бартенєв подав їй адресу і они розлучили ся.

Вернувши до дому, оповіла Ліза о своїй стрічи і майже з сльозами в очах просила родиців, аби їй позволили взяти малого Льошу Бартенєва до себе. Она добила ся свого і дістала позволене. Волоховскі були маючі, так що виховане хлопця не могло їм бути тягаром.

На слїдуючий день поїхала Ліза в товаристві своєї матери до Бартенєва. Льоша пізнав єї і побіг напротив неї. Нянька зібрала свої річи і відійшла із служби, а Ліза поїхала з дитиною до дому. Всї домашні приймили з любовію нового члена родини.

Але хлопець був несьміливий і не відступав від Лізи. Она тїшила ся з того, бо хотїла, аби Льоша був єї виключною власностию. Була заздрісна на всїх і не допускала, аби другі мішали ся до єго вихованя. Обожала дитину і перенесла не неї всї ті чувства, які колись мала для єї вітця.

Ліжочко Льоші поставлено в єї комнаті побіч єї ліжка, а на забаву вибрано єму місце коло єї столика до шитя. Відтак розпакувала Ліза єго річи і упорядкувала їх. Льоша сидів цїлий ще мовчки на кріслї і уважав на всьо, що она робила.

— Тепер люба дитинко — сказала она, коли покінчила свою роботу — тепер можу з тобою бавити ся.

Ліза сїла і взяла хлопця на руки.

— Хочеш бавити ся жовнїрами? — спитала.

— Ні, не хочу. Менї жаль за татом! — сказав Льоша зі сльозами в очах. — Тато був слабий, заєдно кашляв, а нянька не жалувала єго, все говорила: „Він ні жиє ні умирає, коли ми вже освободимо ся від него?...“

Видко, що нянька мусїла часто повтаряти ті слова, коли він їх так добре затямив.

— Де ви мешкали? — питала Ліза.

— Над морем — відповів Льоша. — Тато все дивив ся на море.

— Тато любив море?

огня. Російскі кружляки мусїли в часї цїлої борби оперувати против тих кораблїв, що було получене зі шкодою російских перевозових кораблїв. По борбі, котра тревала 50 мінут, „Ослабля“ і „Бородіно“ стали неспосібні до борби; також „Князь Суворов“ не міг небавом брати участи в борбі; на покладї вибух пожар. Російска фльота зробила тодї зворот для оминеня „Суворова“. В тій хвили був „Александер III.“ на чолї фльоти. При другім зіткненю затонув „Ураль“, а его залогу виратував перевозовий корабель „Анадир“. Тактика Японцїв, котрих кораблї були о много скорші від російских, приневолила російску ескадру обертати ся в колесо довкола власних кораблїв перевозових і торпедовцїв, коли тимчасом Японцї обертали ся в колесї внїшнім. З причини меншої скорости російских кораблїв тяжко було змінити то становище. Однако удало ся фльотї російскій перед заходом сонця зробити собі дорогу на північ. В тій хвили торпедовець сиґналізував, що адмірал Рожественский віддав команду в руки адмірала Небоґатова. „Імператор Александер III.“ тяжко ушкоджений вийшов з рядів борючих ся кораблїв. „Бородіно“ полишив ся на чолї і був виставлений на найсильнїйший огонь ворога. При заходї сонця „Бородіно“ дав свій послїдний вистріл і затонув. Російска фльота плила тодї в напрямі полудневім. Не було вже кораблїв „Князь Суворов“, „Бородіно“, „Ослабля“, Камчатка“ і „Ураль“, а кружляки, стоячі під моєю командою, були тяжко ушкоджені в часї борби. В ночи зачали ся атаки торпедовцїв; о їх наслїдках не можу нїчого донести, бо я не міг розріжнити кораблїв російских від японьских. Кілька разів силував ся я перебити ся на північ, але численні ворожі атаки приневолили мене поплисти на полуднє. Не знаючи, де находить ся фльота, постановив я дня 28 мая, видячи, що я виставлений на напад зі сторони цїлої японьскої фльоти, направити свої тяжко ушкоджені кораблї до Манїлї. Також не стало нам вугля. Поведеня залоги не можна досить нахвалити.

Новинки.

Львів, дня 12 червня 1905.

— **Фестин у Львові.** Дня 19 с. м. в другий день Зелених сьвят відбуде ся на Високім замку (коло гостинницї) великий фестин на дохід „Рускої Захоронки“. Устроєнем фестину займає ся комітет, в якого склад входять також відпоручники „Кружка укр. дївчат“, „Акад. Громади“ і „Основи“. В програму входять товариcкі забави, танцї при войсковій музицї, продукциї хору, фантова льотерия, штучні огнї, живі образи і т. д. Вступ для дорослих 50 с. від особи, для дїтий 20 с. Початок о 5-ій год. Низька цїна вступу і призначенє доходу на таку гуманну цїль, як удержанє „Рускої Захоронки“, кажуть надїяти ся, що львівскі Русини возьмуть численну участь в фестинї. Просить ся складати фанти на руки п-нї Лучаківскої в „Рускій Бесїдї“.

— **Книжки на нагороди для шкільної молодежи.** Ц. к. краєва рада шкільна порішила поручити отсї видавництва руского Товариства педаґоґічного у Львові на нагороди пильности і до шкільних бібліотек для молодїжи народних і видїлових шкіл: 1. „Анґлїйскі казки“, з російскої мови перевів Любомир Селяньский. Львів 1902. Цїна 24 с. 2. Е. Ярошиньска: „Повістки для молодїжи“, Львів 1902. Цїна 24 с. 3. „Збиточник Ґумфрі“, оповіданє з анґлїйского, Львів 1904. Цїна 70 с. 4. „Робінзон Крузо“, на основі ориґіналу і переводів зладила К. М. Львів 1903. Цїна 1 К 50 с. 5. „Істория куска хлїба“, перерібка з француского, листи до молодої дївчини. Львів 1903. Цїна 50 с.

— **За убийство матери.** Перед трибуналом судиів присяжних в Чернівцях відбула ся оногди розправа против Григория Дробота за убийство. Обжаловував заступник прокуратора Киселиця, боронив адвокат др. Чеховский. Господар Григорий Дробот, померши, лишив двом синам Григориеви і Стефанови ґрунт і поле, з порученєм, що часть поля і ґрунту мають до смерти відступити матери. Стефан виїхав до Канади, а Григорий не хотїв дати матери єї части. Та обжалувала его до суду, за що стягнула на себе злість сина. Щоби мати опіку перед ним, она вийшла другий раз замуж за господаря Лотоцкого, що ще більше розлютило Гр. Дробота, який раз прийшов до неї і в сварцї ударив єї кілька разів по голові і убив на місци. По нарадї трибунал видав вирок, на підставі якого засуджено Григория Дробота на 6 лїт тяжкої вязницї.

— **Несподївані уродини.** 21-лїтна селянка із Старої Жучки Магдалина Савич переходячи оногди рано о г. $7^1/_2$ в Чернівцях ул. Петровича, перед домом ч. 1 на хіднику, привела на сьвіт дитину жіночого пола. Лїкарі стациї ратункової подали матери і дитинї першу поміч і велїли відвезти єї до шпиталю.

— **Кара за битє жінок.** В державі Ореґон в північній Америцї, затверджено новий закон після котрого муж за побитє своєї жінки, буде караний в той спосіб, що дістане певне число ременїв (які заступають киї). Число ударів не може переносити 20.

— **Про причину убийства і самоубийства,** довершеного в Кракові студентом фільософії Мariяном Бушиньским, надходять такі подробицї. Бушиньский (а не Буржиньский, як спершу писали) побирав 1000 К стипендиї, а що як раз опорожнила ся стипендия ще висша, Бушиньский, дуже спосібний ученик, подав ся о неї. Однак при предложеню поданя о ту висшу стипендию виявило ся, що підписи кількох професорів на сьвідоцтвах із зложених т. зв. „кольоквій“ підроблені, бо Бушиньский саме тих іспитів перед тими професорами не здавав. Справою заняв ся поки-що академичний сенат, а Бушиньскому грозила не лише втрата побираної стипендиї і видаленє зі всїх унїверситетів, але й карна одвічальність за фальшованє документів. Бушиньский, котрий не знати поки-що чому опустив ся в науках,

---

— Так, я також люблю.

Розмову перебила старша сестра Лїзи, Наташа, що покликала їх до обіду. Она взяла Льошу на руки і понесла его до їдальнї. Він оглянув ся через єї плече за Лїзою і усьміхнув ся до неї.

Від першого дня став Льоша любимцем цїлої родини. Була то спокійна, послушна дитина; на его личку видко було не дитинячу повагу, майже тїнь якогось смутку; був розвитий понад свої лїта, часто задумував ся і не міг успокоїти ся постратї вітця. Привязав ся дуже сильно до Лїзи, немов би відгадав, які спомини їх лучать. Не любив бавити ся і волїв оглядати образки, займати ся ріжними роботами, яких его Лїза научила. Під проводом Лїзи научив ся вскорі трохи читати.

Лїза не розлучувала ся з ним, она присьвячувала ему цїлий свій час. Коли виходила, брала его все з собою і відчувала майже материньску гордість, коли прохожі зглядали ся на хорошу, чисто одїту дитину.

II.

Прийшла весна, Волоховскі перебрали ся до віллї, яку на просьбу Лїзи винаймили в однім селї, недалеко міста. Село лежало під горою, пів версти від берега фінляндского залива. Вид звідси був пречудний: з одної сторони море з далекими, ледве видними берегами, з другої безмежні простори піль з розсїяними селами попід гору.

Ледве Льоша побачив море, незвичайно оживив ся.

— Море! — скрикнув — тут є також море!

Він кинув ся Лїзи на шию і став просити, аби пійшла з ним над берег. Лїза повела его там. Але Льоша біг, спотикав ся і падав по кождім кроцї, так що она мусїла его взяти на руки. Коли прийшли над воду, Лїза поставила его на великий камінь, довкола котрого тихо плюскотїли филї.

Льоша стояв мовчки, видивившп ся тужним, майже одушевленим поглядом на море. Вітер підняв его темне волосє і відслонив хороше чоло.

Лїза сама на вид дитини стояла як скаменїла і не могла відорвати очий від его лиця.

Хлопець глубоко зітхнув, оглянув ся на всї сторони і его очи наповнили ся сльозами. Лїза занесла его до дому і лиш з трудом удалось їй втихомирити его.

Від того дня морский берег став для обоїх наймилїйшим місцем проходу. Они ішли там вже рано, забираючи з собою снїданє. Лїза читала і вишивала, Льоша бавив ся коло неї, глядаючи мушлїв і камінцїв. Часом сидїв мовчки в піску, глядячи задумчиво на воду. Лїза не перешкаджала ему в таких хвилях; она знала, що він думає о вітци і пригадує собі ті хвилї, які з ним пережив над морем. Она знала, що дитинї шкодить таке думанє, але не могла рішити ся переривати его гірких але рівночасно і радісних думок — она поважала его біль.

Звичайно переривав Льоша перший мовчанє і почав оповідати про яку небудь подію з давнїйших часів — бідна дитина жила лиш споминами.

Лїза сама в тім часї дуже змінила ся; єї не займали вже річи, які давнїйше були їй близькі, она не мала вже охоти до розривок і не думала о взаїмній любови як перше; єї одиноким вдоволенєм було привязанє Льоши. Лиш одно непокоїло єї і мимо всїх заходів і печаливости, мимо сьвіжого і здорового воздуха дитина в очах марнїла і блїдла. То замітили всї дома. Покликано лїкаря, що через лїто мешкав в тім самім селї. Коли той оглянув Льошу, сказав, що хлопець за богато думає — треба старати ся розірвати его, бо инакше може у него появити ся недокровність мозку.

Поклавши вечером Льошу спати, пійшла Лїза сама над море. Там сїла в одно порожне човно, привязане до паля і легко гойдала ся, пригладаючись рівнодушно проходжуючим ся лїтникам. Два рази перейшов по при неї якийсь молодий чоловік, але она цїлком не глядїла на него. Він задержав ся перед нею і поклонив ся.

— Позволите менї сїсти коло себе? — спитав.

— То ваше човно? Даруйте....

І Лїза хотїла вискочити на камінь.

— Нї, нї — задержав єї молодий чоловік — човно не моє, я хотїв лиш поговорити з вами. Але як бачу, ви мене не знаєте. Борис Александрович Воронов — представив ся — нинї рано був я у вас і оглядав дитину.

— Простїть, я так була занепокоєна о Льошу, так заслухала ся в ваші зарядженя, що цїлком не придивила ся вам — сказала заклопотана Лїза.

Молодий лїкар стоячи перед нею на камени, глядів з вдоволенєм на єї заклопотанє, що так їй було до лиця і не спішив ся освободити єї від того неприємного положеня. Лїза також мовчала і гнївала ся на лїкаря, що видав ся їй непрошеним гостем.

Аж тепер приглянулась ему добре. То був стрункий, високий, білявий мужчина з приємними чертами лиця, его темні очи глядїли мягко і добродушно. Глядів на Лїзу з усьмішкою, що додавала его правильним устам якийсь хороший вид.

— Отже позволите, що я присяду ся? — повторив питанє.

Лїза мовчки посунула ся, аби ему зробити місце. Воронов сїв.

— Що то за дитина, що ви єї маєте у себе? — спитав по короткій хвили.

— То — син артиста Бартенєва.

— Не може бути! Я не знав, що Бартенєв мав сина. Як він дістав ся до вашого дому, чи може він ваш свояк?

Лїза підняла очи на Воронова і поглянула на него довгим, пронизуючим поглядом, немов би хотїла пересьвідчити ся, чи може ему всьо сказати. Він подобав ся їй, она чула до него довіріє і постановила сказати ему цїлу правду.

Він уважно слухав єї. Коли Лїза скін-

коли бачив, що его обманьство вийшло на яву, наслідком чого его житє раз на все звихнене і на чесне імя родини спаде ганьба, постановив скінчити самоубийством. Мав при собі одністньку матїр, котрій по его смерти грозила би нужда. Щоби і до сего недопустити, спрятав насамперед єї зі сьвіта, а відтак лишив себе житя.

— **Конець дефравданта.** Про капітана Мілєра, що допустив ся дефравдациї в ґарнізоновім шпитали у Львові, доносять, ще ось-що: Мілєр пробував в Стрию до 5 с. м. і в готели подав себе за капітана Кароля Вернера з Тарнова. Дня 7 с. м. приїхала до него зі Львова якась молода женщина і разом з ним мешкала як „донька“. В слід за нею прибув львівский аґент Пшестшельский і вислідивши Мілєра, повідомив львівску команду, котра приказала его арештувати. Зараз по одержаню депеші зі Львова, стрийска команда вислала майора і поручника 9 п. п. до готелю Дінстля. Капітан Мілєр опустив готель без опору, почім всї три переїхали фіякром до касарнї. Коли йшли через касарняне подвірє, Мілєр добув нагло з плаща револьвер і заким его товариші стямили ся, вистрілом під бороду відобрав собі житє.

† **Номерли:** Петронеля Ґлїбовицка, вдова по сьвященику, мати ґімназияльного катихита в Бродах і професора ґімназиї в Перемишли, в пятницю дня 9 с. м.; — о. Лев Авдиковский, греко-кат. парох в Кунашові, галицкого деканата, дня 3 с. м., в 68-ім році житя, а 44-ім сьвященьства.

Телеґрами.

Відень 12 червня. Найблизше засїданє палати послів відбуде ся дня 21 червня, а може аж 23 червня. На дневнім порядку нарад стоїть між иншими митова тарифа.

Будапешт 12 червня. „Magyar Hirlap“ доносить, що іменованє ґен. Феєрваріого на угорского президента міністрів єсть вже постановлене і послїдує дня 15 с. м. Ґенер. Феєрварі обійме також теку міністерства скарбу, а міністром гонведів стане один з ґенералів в чинній службі.

Новий Йорк 12 червня. Часописи доносять з Вашинґтона, що супротив принятя Рузвельтового письма Росиєю і Японією надіють ся там скорого з'їзду повновластників обох держав.

Штокгольм 12 червня. Події в Норвеґії викликують зміни серед шведского кабінету. Вказують на те острі напади, з якими накинула ся шведска праса на шведского президента міністрів і міністра скарбу.

Льондон 12 червня. Times доносить, що Японцї скоро посувають ся в напрямі Кирину, відкидаючи по дорозї росийску кінноту.

Льондон 12 червня. Король Альфонс XIII. від'їхав вчера пращаний на двірци королем і князем Уельским.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць** оповіщує: Після оповіщеня заміщеного в „Gazet-ї Lwowsk-ій“ розписує ц. к. Дирекция зелїзниць державних у Львові оферту на виставлєнє будинку для двох збірників на воду і кирниці в стациї Радимно. — Кошти дотичних робіт обчислено на квоту 19.192 К. — Оферти буде принимати ц. к. Дирекция зелїзниць державних найдальше до 12-тої години в полудне дня 19 червня 1905 р. — Пляни і кошторис будови можна переглянути в ц. к. Дирекциї, відділ для консервациї і будови зелїзниць, III. поверх, двері ч. 308.

Рух поїздів

важний від дня 1-го мая 1905.

посп.	особ.	Приходять до Львова
		в день
	6·00	З Кракова, Відня, Сянока, Хирова (ч. Перем.)
	6 10	„ Іцкан, Чорткова, Делятина (ч. Коломию)
	7·00	„ Підволочиск, Бродів (на Підзамче)
	7·20	„ Підволочиск, Бродів (на гол. дворець)
	7·29	„ Лавочного, Борислава, Калуша
	7·50	„ Рави рускої, Сокаля
	8 05	„ Станиславова, Жидачева
	8·15	„ Самбора, Сянока, Хирова
	8·18	„ Яворова
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева, Хирова
	8·50	„ Кракова, Відня, Хирова (ч. Перем.)
	10·05	„ Коломиї, Жидачева, Потутор
	10·35	„ Ряшева, Ярослава, Любачева
	11·45	„ Лавочного, Калуша, Стрия, Борислава
	11·55	„ Підволочиск, Гусятина, Копичинець
1·30		„ Кракова, Відня, Сянока, Хирова (ч. Пер.)
1 40		„ Іцкан, Чорткова, Калуша, Залїщик
	1·50	„ Самбора. Сянока, Стрілок
2·15		„ Підволочиск, Бродів, Грималова (на Підз.)
2·30		„ Підволочиск, Бродів, Грималова (гол. дв.)
	3·45	„ Тухлї ($^{15}/_{6}$ до $^{30}/_{9}$), Сколього ($^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$)
	4·32	„ Яворова
	5·00	„ Белзця, Сокаля, Рави рускої
	5·15	„ Підволочиск, Гуслтина, Залїщик (на Підз.)
	5 25	„ Кракова, Відня, Хирова
	5·45	„ Іцкан, Жидачева, Калуша
		в ночи
	9·10	З Іцкан, Потутор, Чорткова
	9·20	„ Самбора, Хирова, Ясла
	9·50	„ Кракова, Відня, Сянока, Хирова
	10 20	„ Підволочиск, Бродів, Скали (на Підзамче)
	10·20	„ Підволочиск, Бродів, Скали (гол. дворець)
	10·50	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
12·20		„ Іцкан, Жидачева, Залїщик
2·31		„ Кракова, Ясла, Хирова

посп.	особ.	Відходять зі Львова
		в день
	6·15	До Іцкан, Потутор, Чорткова
	6·30	„ Підволочиск, Бродів, Гусятина
	6·43	„ Підволочиск, Бродів, Гусятина (з Підв.)
	6·55	„ Яворова
	7·30	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
8·25		„ Кракова, Відня, Любачева
	8·35	„ Кракова, Сянока, Відня
	9 00	„ Самбора, Стрілок, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Калуша, Делятина
	9·23	„ Підволочиск, Бродів (з Підзамча)
	10·55	„ Підволочиск, Бродів, Грималова
	11·10	„ Белзця, Сокаля, Любачева
	11 15	„ Підволочиск, Бродів (з Підзамча)
	2 55	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
	4·10	„ Ряшева, Любачева, Хирова
	4·15	„ Кракова, Відня, Сянока
	4·20	„ Самбора, Хирова, Сянока
	5·50	„ Коломиї, Жидачева, Керешмезе
	5·58	„ Яворова
		в ночи
	6 25	До Лавочного, Калуша, Дрогобича
	6·35	„ Кракова, Відня, Хирова
	7·30	„ Рави рускої
	9·00	„ Підволочиск, Бродів
	10·05	„ Перемишля ($^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$), Хирова
	10·40	„ Іцкан, Чорткова, Залїщик
	10·55	„ Самбора, Хирова, Сянока
	11·00	„ Кракова, Відня
	11·05	„ Підволочиск, Грималова, Скали
	11·10	„ Стрия, Дрогобича, Борислава
12·45		„ Кракова, Відня
2·00		„ Підволочиск, Залїщик, Гусятина
2·40		„ Іцкан, Потутор, Скали
2·50		„ Кракова, Відня, Хирова
2 51		„ Іцкан, Калуша

Замітка. Час середно-европейский єсть пізнїйший о 36 мінут від часу львівского. Звичайні білєти їзди як і всякі иньші білєти, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. можна набувати цїлий день в містовім бюрі ц. к. зелїзниць державних, пасаж Гавсмана ч. 9.

чила, поглянула знов на него, немов би боялася найти на его лици усьмішку.

Але він сидів похилений наперед і задуманий бив паличкою легко по воді.

— Розумію вас — сказав відтак — ви пережили болючі чувства, тепер — завдяки Льоши — всьо втихомирило ся, уложило ся і в вашій души стало спокійно, як тут довкола нас.

Він показав на море, що було гладке і непорушне як зеркало. Захід був ще червоний, кидаючи своє сяєво на гладку площу водну; синє небо, що ще не мало часу стемнїти, відбивало ся в нім з своїми рожевими і золотими хмарами.

Ліза розглянула ся і мимохіть вирвало ся з єї груди зітхненє. Воронов кинув патик, який держав в руцї, далеко у воду і підняв ся.

— Дивіть ся — сказала Ліза нагле — як ваш патик заворушив воду, які круги на нїй потворили ся. Чи й мій спокій так нетривкий, що незамітний удар вистане, аби его заворушити?

Він обернув до неї очи, в котрих видко було сьміх, і зволїкав з відповідию. Она почала також сьміяти ся і ступила ногою на камінь.

— Робить ся холодно — сказала — мушу іти до дому.

Він поміг їй вийти на берег і попросив о дозвіл прийти завтра рано, аби близше познакомити ся з Льошию.

III.

Слїдуючого дня рано вийшли Ліза і Льоша на свій звичайний прохід. Воронов ждав вже на них, сидячи на камени.

Побачивши Лізу, пійшов їй на стрічу і взяв Льошу на руки. Скоро минув час до обіду. Воронов був милим товаришем. Ліза радо розмовляла з ним. Він умів також займити увагу Льоши, оповідаючи єму всїлякі займаві історії.

Коли скінчив одно оповідане, з котрого Льоша сьміяв ся, став хлопець знов задумчивий і на его лици появив ся знов сум.

— О чім так думаєш? — спитав Воронов, підоймаючи лагідно его спущену голову.

— Тато також часто розказував менї казки — відповів тихо Льоша — ми також сиділи над морем. Але чому тато не оповідав нїчого веселого?

І малий хлопець поглянув на него питаючо, а відтак звернув очи на Лізу.

— Той нїколи не забуде вітця мимо всїх заходів — сказав Воронов по французки: обертаючи ся до Льоши, додав:

— А які оповідання лїпше тобі подобають ся, ті що тато тобі оповідав, чи мої?

— Ваші веселі, а татові були красні — відповіла дитина.

Воронов приходив майже кождого дня над море; він замітив, що вид моря дїлає шкідно на хлопця, бо нагадує єму послїдні дні житя, і радив Лїзї, аби вибрала инше місце проходу. Они почали ходити до лїса і в поле. Але по трех днях зажадав Льоша, аби пійти над море і мало що не розплакав ся. Они уступили єму.

— Єлисавето Серґієвна — сказав раз Борис Александрович, стрічаючи Лізу — я мушу завтра на два дні виїхати.

— Куди?

— Пильний лист взиває мене до Петербурга. То не мила річ, але годї що на то вдіяти.

— То ми мусимо з Льошию лишити ся самі? Ми вже так до вас привикли.

— І менї буде нудно, але годї; буду старати ся як найскорше вернути.

Воронов поїхав до Петербурга і просив Лізу, аби старала ся як найбільше бавити хлопця.

(Конець буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 527).